

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobkyně **L., s.r.o., IČ**, se sídlem , proti žalovanému **Ministerstvu spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2013, č. j. 523/2012-OT-OSV/4,

t a k t o :

- I. Řízení se zastavuje.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný k odvolání žalobkyně prvním výrokem zrušil rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2012, č. j. Spr 2527/2011-24, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a druhým výrokem podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) řízení o žádosti žalobkyně o poskytnutí informace zastavil z důvodu, že v důsledku ztráty požadovaná informace (text vyvěšené listiny) neexistuje a v současnosti tyto informace již nelze dodatečně obstarat. Svou žádostí se žalobkyně domáhala poskytnutí informace o tom, 1) kterého dne bylo usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 1998, č. j. 52 K 92/97-83, vyvěšeno na úřední desce soudu, 2) kterého dne bylo z úřední desky snato, 3) kde se aktuálně veřejná listina sejmutá z úřední desky nachází a kde je možné do ní nahlédnout a 4) zda při vyvěšování veřejné listiny nedošlo k jakýmkoliv pochybením.

Byť žalobkyně označuje za žalovaného vedle Ministerstva spravedlnosti i Městský soud v Praze a v hlavičce avizuje vedle žaloby proti rozhodnutí správního orgánu i žalobu na ochranu proti nečinnosti, z požadavku na zrušení napadeného rozhodnutí plyne, že ve smyslu § 69 s. ř. s. je žalovaným pouze Ministerstvo spravedlnosti a jedná se o žalobu na zrušení rozhodnutí správního orgánu. Žalobkyně se *in eventum* také domáhala, aby bylo v případě neúspěchu žaloby proti správnímu rozhodnutí žalovaného Městskému soudu v Praze uloženo ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku sporné usnesení ze dne 20. 10. 1998, č. j. 52 K 92/97-83, jímž byl prohlášen konkurs na majetek řádně a v souladu se zákonem vyvěsit na úřední desce soudu. O eventuálním petitu však soud rozhoduje teprve v návaznosti na zamítnutí primárního žalobního návrhu, o čemž v tento okamžik nelze činit závěry.

Žalobkyně byla proto vyzvána k zaplacení soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč a ta v návaznosti na to požádala o osvobození od soudních poplatků z důvodu, že na její majetek byl prohlášen konkurs, jenž byl následně usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2011 zrušen pro nedostatek majetku. Žádost byla usnesením ze dne 16. 12. 2013, č. j. 46 A 96/2013-42, zamítnuta, neboť žalobkyně soudu žádné doklady ke své majetkové a příjmové situaci nepředložila. Kasační stížnost žalobkyně proti tomuto usnesení

byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 As 10/2014-48. Následně soud opětovně usnesením ze dne 14. 4. 2014, č. j. 46 A 96/2013-57, doručeným dne 16. 4. 2014, žalobkyni vyzval k uhrazení soudního poplatku v dodatečně sedmidenní lhůtě pod pohrůžkou zastavení řízení.

Posledního dne lhůty žalobkyně s odkazem na poučení připojené k výzvě soud požádala, aby řízení nezastavoval, neboť v této věci jí hrozí nebezpečí z prodlení, protože není v jejích silách soudní poplatek uhradit. K žádosti žalobkyně doložila posledními daňovými přiznáními za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011, od 1. 1. 2012 do 23. 2. 2012, od 24. 2. 2012 do 31. 12. 2012 a od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013. Přílohou daňových přiznání v prvních dvou obdobích byly též účetní výkazy ve zkráceném rozsahu. Podle všech těchto listin žalobkyně nevykonávala žádnou činnost, její příjmy i výdaje byly nulové a také aktiva a pasiva měly nulovou výši.

Podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o soudních poplatcích“), nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích soud řízení pro nezaplacení poplatku nezastaví, je-li nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by poplatník mohla vzniknout újma, a poplatník ve lhůtě určené soudem ve výzvě podle odstavců 1 a 2 sdělí soudu okolnosti, které toto nebezpečí osvědčují, a doloží, že bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit.

Podle § 9 odst. 5 zákona o soudních poplatcích o tom, že jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 4 písm. c), rozhodne soud usnesením, které není třeba doručovat.

Jak v této souvislosti konstatoval mj. i Ústavní soud ČR v usnesení ze dne 9. 12. 2012, sp. zn. II. ÚS 3463/12, referenčním kritériem pro použití ustanovení § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích je věcný charakter řízení, nikoliv okolnosti na straně účastníka daného řízení. Pokud má tedy žalobkyně unést břemeno tvrzení a břemeno důkazní k otázce hrozícího nebezpečí z prodlení, nejde o to, že by měla prokázat, že ve lhůtě k zaplacení soudního poplatku tento poplatek nebude schopna uhradit, ale o to, aby tvrdila a prokázala, že s ohledem na předmět podané žaloby je třeba, aby soud o ní rozhodl zcela bezodkladně a o otázkách dosud neuhrazeného soudního poplatku (popř. osvobození od něj) rozhodoval až v návaznosti na meritorní rozhodnutí ve věci.

Předmětem řízení je však poskytnutí informace, která měla vzniknout u Městského soudu v Praze již v roce 1998, přičemž z ničeho neplyne, že by prodlení při rozhodování o žalobě na zrušení napadeného rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o poskytnutí informace související s posouzením poplatkové povinnosti bylo s to vyvolat u žalobkyně nebezpečí vzniku nějaké zásadní újmy. Taková újma je v poměrech této věci navíc krajně nepravděpodobná. Soud tudíž podmínky pro vyhovění žádosti podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích neshledal, v důsledku čehož neměl ani důvod o této záležitosti ve smyslu odst. 5 téhož ustanovení *a contrario* rozhodovat samostatným usnesením.

Protože soud neshledal důvody pro jiný postup, rozhodl podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích řízení o zastavení řízení, neboť žalobkyně ani v dodatečně poskytnuté sedmidenní lhůtě soudní poplatek neuhradila.

Pro úplnost pak s ohledem na předložení nulových daňových přiznání žalobkyně za léta 2011 až 2013 soud dodává, že na nedoložení majetkových poměrů žalobkyně po únoru 2012 se nic nezměnilo, neboť pro tato období nebyly předloženy údaje z účetní závěrky, jež je žalobkyně povinna zpracovávat. Kromě toho, je zjevné, že žalobkyně i v případě eventuálně

nezměněných majetkových poměrů od roku 2012 přes svou tvrzenou nemajetnost vykonává činnost v podobě vedení řady soudních sporů (jak vyplynulo ze zprávy rejstříkového soudu), tj. žalobkyně musí zjevně disponovat lidskými, popř. i finančními zdroji. V tomto směru tedy lze očekávat od jediné společnosti a jednatelky žalobkyně, že zváží význam toho kterého řízení a zajistí žalobkyni i nezbytné finanční prostředky na vedení soudních sporů. Konečně pak je třeba poznamenat, že žalobkyně o osvobození od soudních poplatků s odkazem na změnu okolností či nově doplněné podklady nežádala. Posledně vyslovené úvahy proto již jsou pouhým *obiter dictum* bez významu pro vlastní rozhodnutí soudu.

Výrok o náhradě nákladů řízení je založen na ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle níž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Praze dne 29. května 2014

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová